

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 815/2015-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. decembra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9 Co 261/2012 z 31. októbra 2012 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 355/2013 z 30. októbra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. februára 2015 elektronicky a 26. februára 2015 osobne doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský

súd“) sp. zn. 9 Co 261/2012 z 31. októbra 2012 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 355/2013 z 30. októbra 2014.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom doručeným Okresnému súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) domáhal, aby okresný súd zaviazal [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], odvysielat' opravu podľa § 21 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov. O návrhu rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 14 C 133/2010-53 z 10. apríla 2012 tak, že ho zamietol.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením z 31. októbra 2012 tak, že odvolanie odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) ako oneskorene podané.

Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením z 30. októbra 2014 tak, že ho podľa § 243b ods. 5 OSP v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP odmietol ako neprípustné.

Sťažovateľ poukazuje na to, že rozsudok okresného súdu z 10. apríla 2012 prevzal 17. mája 2012. Sťažovateľ v posledný deň zákonnej 15-dňovej lehoty, t. j. 1. júna 2012, podal okresnému súdu odvolanie elektronickými prostriedkami bez zaručeného elektronického podpisu podľa § 42 ods. 1 OSP. Toto odvolanie doplnil sťažovateľ tak, že 4. júna 2012 podal originál odvolania Okresnému súdu Bratislava I, ktorý ho ako nepríslušný súd doručil 5. júna 2012 okresnému súdu.

Sťažovateľ považuje za arbitrárny právny názor krajského súdu, že odvolanie podané elektronickými prostriedkami bolo potrebné doplniť do 3 dní predložením originálu, a v tejto súvislosti uvádza:

„Súd druhého stupňa dospel k nesprávnemu právnemu záveru, nemajúcemu oporu v zákone, že takéto odvolanie sťažovateľa bolo potrebné doplniť písomne najneskôr do troch dní, pričom tento záver súd druhého stupňa vyvodil z ust. § 42 ods. 1 OSP.

... § 42 ods. 1 veta druhá OSP ukladá povinnosť doplniť podanie písomne alebo ústne do zápisnice len pri podaní návrhu vo veci samej alebo návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, súd druhého stupňa konal v rozpore s citovaným ust. čl. 2 ods. 3 Ústavy SR, ak podmieňoval právnou perfektnosť doručenia odvolania sťažovateľa elektronickými prostriedkami následným jeho doplnením písomne alebo ústne do zápisnice.

Sťažovateľ má za to, že odvolanie podal v súlade s cit. ust. § 42 ods. 1 veta druhá OSP, podal ho na vecne príslušnom súde a nemal povinnosť takéto podanie doplniť písomne alebo ústne do zápisnice.

Na základe uvedeného má sťažovateľ za to, že súd druhého stupňa mu nesprávnym právnym posúdením otázky včasnosti podania opravného prostriedku odňal možnosť konať pred súdom...“

Sťažovateľ ďalej argumentuje tým, že napadnuté uznesenie krajského súdu z 31. októbra 2012 nie je ústavne udržateľné aj z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti, „nakoľko súd druhého stupňa jeho právnou úvahu založil na judikáte R 12/1985, pričom uvedený judikát danú otázku nerieši. V odôvodnení dotknutého uznesenia je uvedená právna veta, ktorá však nie je právnou vetou z uvedeného judikátu.

... nie je možné preskúmať správnosť právnej úvahy súdu druhého stupňa, nakoľko nie je možné zistiť skutkové a právne okolnosti, za ktorých bol vydaný súdom druhého stupňa uvádzaný judikát R 12/1985, resp. neuvedený judikát, obsahujúci súdom uvedenú právnou vetu.

Ani s touto právnou argumentáciou sťažovateľa ako dovolateľa sa dovolací súd žiadnym spôsobom nevysporiadal, čím mu odňal možnosť konať pred súdom.“

Rovnako tak sťažovateľ uvádza, že právnou vetou, ktorú krajský súd uviedol vo svojom uznesení, nemožno aplikovať na ním podané a doplnené odvolanie.

„Podanie odvolania bolo vykonané elektronickými prostriedkami bez zaručeného elektronického podpisu na miestne a vecne príslušnom súde, a doplnenie tohto odvolania

písomným vyhotovením odvolania (hoci nebolo zo zákona nevyhnutné, ako sme preukázali vyššie) bolo vykonané na miestne nepríslušnom súde.

... dovolací súd sa v jeho rozhodnutí nevysporiadal ani s touto argumentáciou sťažovateľa ako dovolateľa, a teda sťažovateľovi odňal možnosť konať pred súdom.

... súd druhého stupňa nesprávne právne posúdil aj otázku zachovania lehoty podľa ust. § 57 ods. 3 OSP.

... sťažovateľ jednak urobil úkon na miestne príslušnom súde v posledný deň lehoty, t. j. v posledný deň lehoty doručil odvolanie v elektronickej forme bez zaručeného elektronického podpisu... a jednak sťažovateľ nad rámec jeho zákonných povinností... odovzdal písomné vyhotovenie odvolania Okresnému sudu Bratislava 1, t. j. orgánu, ktorý má povinnosť takéto podanie doručiť v zmysle § 57 ods. 3 OSP.“

Sťažovateľ ďalej namieta, že najvyšší súd mu odňal možnosť konať pred súdom z dôvodu, že sa v napadnutom uznesení z 30. októbra 2014 dostatočne nevysporiadal s jeho argumentáciou uvedenou v dovolaní. V tejto súvislosti uvádza:

„Dovolací súd sa predovšetkým nevysporiadal so skutočnosťou, že samotné zákonné ustanovenie § 42 ods. 1 OSP nevyžaduje, aby odvolanie podané elektronickými prostriedkami bez zaručeného elektronického podpisu bolo písomne doplnené v lehote 3 dní. Písomné doplnenie podania podaného elektronickými prostriedkami bez zaručeného podpisu sa expressis verbis vyžaduje len u návrhu na začatie konania a u návrhu na vydanie predbežného opatrenia.

Druhou významnou skutočnosťou, s ktorou sa dovolací súd v jeho uznesení žiadnym spôsobom nevysporiadal, je zásadný rozdiel medzi podaním samotným a jeho doplnením. Sťažovateľ opakovane argumentoval, že podanie bolo urobené elektronickými prostriedkami bez zaručeného elektronického podpisu dňa 1. 6. 2012, t. j. v zákonnej 15-dňovej lehote, a teda v zmysle ust. § 57 ods. 3 OSP bola lehota na podanie odvolania zachovaná, nakoľko podanie bolo v súlade s ust. § 204 ods. 1 OSP urobené na miestne príslušnom súde, na Okresnom súde Bratislava 3, proti rozhodnutiu ktorého odvolanie smerovalo. Dovolací súd úplne opomenul argumentáciu sťažovateľa, že pred doplnenie podania žiadne zákonné ustanovenie nevyžaduje, aby aj písomné doplnenie elektronickými

prostriedkami bez zaručeného podpisu podaného odvolania bolo opäť urobené na súde, proti rozhodnutiu ktorého odvolanie smeruje.

Sťažovateľ v dovolaní vyslovil a podrobne zdôvodnil právny názor, že písomné doplnenie odvolania môže byť urobené na ktoromkoľvek súde, ak pripustíme, že odvolanie podané elektronickými prostriedkami bez zaručeného elektronického podpisu je vôbec potrebné písomne doplniť.

Dovolací súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal ani s jedným z dvoch vyššie uvedených zásadných právnych názorov sťažovateľa ako dovolateľa, a teda sťažovateľ má za to, že takýmto postupom mu dovolací súd odňal možnosť konať pred súdom.

Z ... dôvodovej správy je zrejmé, že zámerom zákonodarcu, vyjadreným v dôvodovej správe, je potreba doplniť písomne alebo ústne do zápisnice podania vo veci samej, teda na rozdiel od textu zákona nielen návrh vo veci samej nariadenie predbežného opatrenia, ale napr. aj zmenu návrhu a jeho späťvzatie. Ani v dôvodovej správe sa však ani príkladmo neuvádza odvolanie ako podanie, ktoré vyžaduje následné písomné alebo zápisnične doplnenie.

Sťažovateľ pripúšťa, že podania ako odvolanie a dovolanie je vhodné a rozumné doplniť vyššie uvedeným spôsobom, avšak následné nedoplnenie takýchto podaní nemôže byť dôvodom na ich odmietnutie, nakoľko takýto postup by nebol spravodlivý a férový a bolo by ho možné klasifikovať ako porušenie zákazu odmietnutia spravodlivosti.

Napriek zjavnému rozporu medzi textom zákona a textom dôvodovej správy, pričom sťažovateľ pripúšťa vhodnosť prípadnej úpravy podľa textu dôvodovej správy, nemôže byť postup sťažovateľa striktné podľa zákonnej úpravy dôvodom na odmietnutie jeho odvolania s prípadným odvolaním sa na text dôvodovej správy, nakoľko občan je povinný poznať znenie zákona, nie je však povinný poznať a postupovať podľa textu dôvodovej správy, obzvlášť ak je tento text v nesúlade s textom zákona...“

Na tomto základe sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„... Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 31.10. 2012, č. k. 9 Co 261/2012-71 [a]... Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 30. 10. 2014, sp. zn. 2 Cdo 355/2013, porušil právo (sťažovateľa, pozn.)... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1

a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru...

... Ústavný súd Slovenskej republiky ruší uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. 10. 2012, č. k. 9 Co 261/2012-71.

... Ústavný súd Slovenskej republiky ruší uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. 10. 2014, sp. zn. 2 Cdo 355/2013.

... Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 2.500,- EUR, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia

... Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 2.500,- EUR, ako aj trovy právneho zastúpenia vo výške 296,44 EUR na účet advokáta... a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy

zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu z 31. októbra 2012

Špecifickosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy spočíva okrem iného aj v tom, že k jej podaniu môže zásadne dôjsť až subsidiárne. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy vecí nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu z 31. októbra 2012. Krajský súd napadnutým uznesením odmietol odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu z 10. apríla 2012 ako oneskorene podané. Sťažovateľ namieta, že krajský súd mu odňal možnosť konať pred súdom, keďže je

- nesprávny jeho právny záver o včasnosti podania odvolania – predovšetkým pri posúdení toho, že odvolanie podal v lehote na príslušnom okresnom súde elektronickými prostriedkami a toto odvolanie doplnil predložením originálu miestne nepríslušnému Okresnému súdu Bratislava I;

- nesprávny jeho právny záver o potrebe doplniť odvolanie podané elektronickými prostriedkami do troch dní podľa § 42 ods. 1 OSP.

Sťažovateľ považoval napadnuté uznesenie krajského súdu tiež za nepreskúmateľné z dôvodu, že označený judikát neobsahuje právnu vetu, ktorú uviedol v odôvodnení svojho uznesenia.

Zo sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu krajského súdu z 31. októbra 2012 dovolanie. Sťažovateľ v dovolaní zo 4. januára 2013 uviedol identickú argumentáciu ako vo svojej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy s tým, že dovolanie je podľa neho „*prípustné podľa ust. § 237 písm. f) OSP, nakoľko vyššie popísaným postupom súdu druhého stupňa bola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom*“.

O dovolaní sťažovateľa rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením z 30. októbra 2014 tak, že ho odmietol. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd dospel k záveru, že prípustnosť dovolania nemožno odvodiť z § 239 ods. 1 a 2 OSP. Následne uviedol, že sťažovateľ podal dovolanie z dôvodu podľa § 237 písm. f) OSP, t. j. z dôvodu, že mu krajský súd mal odňať možnosť konať pred súdom a meritórne, preskúmal argumentáciu sťažovateľa v tomto smere.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia takto vyplýva, že najvyšší súd vecne prerokoval dovoláciu argumentáciu sťažovateľa (ktorá je zhodná s argumentáciou uvedenou v sťažnosti). Na tomto základe nemôže byť daná právomoc ústavného súdu posúdiť túto argumentáciu vo vzťahu k namietanému porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu z 31. októbra 2012.

V súvislosti s namietaným porušením základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je preto z ústavného hľadiska pre ústavný súd podstatné a určujúce len preskúmanie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 355/2013 z 30. októbra 2014 (obdobne napr. m. m. III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 2/2014, IV. ÚS 52/2014).

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 30. októbra 2014

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že najvyšší súd ako dovolací súd mu odňal možnosť konať pred súdom tým, že sa v napadnutom uznesení z 30. októbra 2014 nijako

nevysporiadal s jeho dovolacou argumentáciou, ktorou poukázal na nesprávne právne závery krajského súdu v uznesení z 31. októbra 2012.

Sťažovateľ tvrdí, že

- odvolanie podané elektronickými prostriedkami bez zaručeného elektronického podpisu nie je potrebné doplniť do 3 dní podľa § 42 ods. 1 OSP,
- odvolanie podal elektronicky 1. júna 2012 okresnému súdu, t. j. v zákonnej lehote, s tým, že doplnenie odvolania doručil miestne nepríslušnému Okresnému súdu Bratislava I, teda „*orgánu, ktorý má povinnosť takéto podanie doručiť v zmysle § 57 ods. 3 OSP*“,
- „*písomné doplnenie odvolania môže byť urobené na ktoromkoľvek súde, ak pripustíme, že odvolanie podané elektronickými prostriedkami bez zaručeného elektronického podpisu je vôbec potrebné písomne doplniť*“,
- právnou vetu citovaného judikátu v odôvodnení uznesenia krajského súdu nemožno aplikovať v prerokúvanej veci,
- citovaný judikát je nesprávne číselne označený, preto je napadnuté uznesenie krajského súdu v tejto časti nepreskúmateľné.

Najvyšší súd v napadnutom uznesení z 30. októbra 2014 odmietol dovolanie sťažovateľa. Uviedol, že nezistil prípustnosť dovolania podľa § 239 ods. 1 a 2 OSP, následne sa zaoberal argumentáciou sťažovateľa, podľa ktorej mu krajský súd mal odňať možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) OSP. V tejto súvislosti uviedol:

„Z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že za skutočnosť určujúcu začiatok lehoty na odvolanie, treba považovať deň doručenia rozsudku súdu prvého stupňa. Na podanie obsahujúce návrh vo veci samej (akým odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa nepochybne je), ktoré bolo urobené elektronicky, sa prihliadne a má rovnako právne účinky, ako riadne podanie, a to už od času jeho urobenia. Predpokladom vzniku týchto účinkov však je doplnenie takého podania predložením jeho originálu najneskôr do troch dní. Ustanovenia § 204 ods. 1 O. s. p. a § 218 ods. 1 O. s. p. sú však ustanoveniami špeciálnymi k ustanoveniu § 57 ods. 3 O. s. p., preto včasnosť odvolania je potrebné posudzovať podľa nich. Pre včasnosť odvolania teda nestačí, aby bolo podané v zákonnej

lehote na ktoromkoľvek súde, ale musí byť podané na súde, ktorý vo veci rozhodol na príslušnom odvolacom súde, alebo musí ísť o odvolanie spísané nepríslušným súdom do zápisnice (§ 40 O. s. p.). V preskúmvanej veci ide o prípad, keď odvolací súd odmietol odvolanie žalobcu, vychádzajúc z toho, že odvolanie bolo podané oneskorene. Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že rozsudok okresného súdu bol žalobcovi doručený dňa 17. 5. 2012 osobne a obsahoval správne poučenie (v súlade s ustanovením § 204 ods. 1 O. s. p.) o možnosti podať proti nemu odvolanie do 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava III, teda na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje. Napriek uvedenému správne poučeniu o lehote a aj o mieste podania odvolania, žalobca podal odvolanie v posledný deň lehoty 1. 6. 2012 o 23:49 hod elektronicky na Okresný súd Bratislava III proti rozhodnutiu, ktorého smerovalo.

Žalobca teda podal odvolanie elektronickým podaním v posledný deň odvolacej lehoty podľa § 204 ods. 1 O. s. p. Svoje elektronické podanie doplnil do troch dní podaním jeho originálu dňa 4. 6. 2012 osobne na Okresnom súde Bratislava I (nepríslušný súd), ktorý originál odvolania doručil Okresnému súde Bratislava III ako vyplýva z pečiatky dňa 5. 6. 2012. Vzhľadom na uvedené, nebolo možné jeho elektronické podanie v zmysle § 42 ods. 1 O. s. p. považovať za jeho riadne odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa. Odvolací súd preto správne rozhodol, ak jeho odvolanie ako oneskorene podané podľa § 218 ods. 1 písm. a/ O. s. p. odmietol, ak za odvolanie žalobcu považoval originál jeho podania doručený Okresnému súde Bratislava III dňa 5. 6. 2012, teda zjavne po uplynutí odvolacej lehoty a nie jeho elektronické podanie zo dňa 1. 6. 2012 doručené Okresnému súde Bratislava III.

Hoci bolo odvolanie žalobcu doručené Okresnému súde Bratislava III elektronicky dňa 1. 6. 2012 o 23:49 hod. (viď č. 1. 62 spisu) nemožno na neho prihliadnuť, pretože toto podanie nebolo v trojdňovej lehote doplnené jeho originálom, ktorý by bol v tejto lehote doručený príslušnému súde, t. j. Okresnému súde Bratislava III. Pre zachovanie lehoty na podanie odvolania (§ 204 O. s. p., § 57 ods. 3 O. s. p.) nestačí, aby bolo odvolanie podané v zákonnej odvolacej lehote na ktoromkoľvek súde, ale musí byť podané na súde, ktorý vo veci rozhodol, prípadne na príslušnom odvolacom súde, alebo musí ísť o odvolanie spísané nepríslušným súdom do zápisnice. Z uvedeného vyplýva, že iba v prípade, ak by odvolanie podané na nepríslušnom súde bolo v lehote napísané do zápisnice, bola

by zachovaná lehota na jeho podanie, a to aj vtedy, ak by príslušnému okresnému súdu bolo doručené po jej uplynutí. O takýto prípad však v prejednávanej veci nešlo, keďže odvolanie podané v lehote na príslušnom Okresnom súde Bratislava III elektronicky (č. l. 62 spisu) nebolo v lehote troch dní doplnené originálom na tomto príslušnom súde.

Ak za tohto stavu odvolací súd odvolanie odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. a/ O. s. p. ako oneskorene podané, neodňal žalobcovi právo, aby na základe jeho oneskorene podaného odvolania bol ním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa preskúmaný odvolacím súdom (porovnaj R 23/1994). Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 31. októbra 2012 sp. zn. 9 Co 261/2012 nemožno vyvodit' ani z § 237 O. s. p.

Dovolateľom ďalej namietané tzv. iné vady konania, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a nesprávne právne posúdenie veci sú síce dovolacími dôvodmi v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p., ktoré však možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné, no samotné tieto dôvody prípustnosť dovolania nezakladajú. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania tvrdených dovolateľom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) a nevyšli najavo ani iné vady konania v zmysle § 237 O. s. p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z ustanovenia § 239 O. s. p., odmietol Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.“

Z pohľadu ústavného súdu treba považovať za rozhodujúce, že najvyšší súd svoj právny názor primerane odôvodnil a pri aplikácii predovšetkým § 42 ods. 1, § 57 ods. 1, 2 a 3, § 204 ods. 1 a 2, § 218 ods. 1 a § 237 písm. f) OSP nepostupoval arbitrárne, rešpektoval zmysel a účel uvedených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Argumentácia najvyššieho súdu rešpektuje pravidlá formálnej logiky, nie je vnútorne

rozporná a predstavuje jeden z možných spôsobov právneho posúdenia uvedeného skutkového stavu.

Ústavný súd zastáva názor, že argumentáciu najvyššieho súdu možno považovať za dostatočnú a presvedčivú. Nemožno teda dospieť k záveru, podľa ktorého by napadnuté uznesenie, ktorým najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa, malo byť arbitrárne či zjavne neodôvodnené. Na uvedenom závere nič nemení okolnosť, že sťažovateľ je iného názoru. Jeho odlišný právny názor totiž nemôže sám osebe bez ďalšieho zakladať porušenie práv podľa označených článkov ústavy a dohovoru.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd založil svoje rozhodnutie na právnom názore, že odvolanie je podaním, ktoré obsahuje návrh vo veci samej, preto ak ho sťažovateľ podal elektronickými prostriedkami bez zaručeného elektronického podpisu, bolo potrebné ho v 3-dňovej lehote doplniť podľa § 42 ods. 1 OSP.

Najvyšší súd vychádzal tiež z právneho názoru, že odvolanie sa zásadne podáva na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje (§ 204 ods. 1 OSP), pričom uvedené pravidlo v okolnostiach prerokúvanej veci interpretoval tak, že odvolanie podané elektronickými prostriedkami a aj doplnenie odvolania v lehote 3 dní je potrebné podať na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje, iba ak by doplnenie odvolania podané na nepríslušnom súde bolo doručené príslušnému súdu v 3-dňovej lehote.

Najvyšší súd akceptoval právny názor krajského súdu, podľa ktorého tento neprihliadol na odvolanie podané okresnému súdu 1. júna 2012 elektronicky, keďže bolo doplnené až 5. júna 2012 po doručení Okresným súdom Bratislava I, t. j. po uplynutí 3-dňovej lehoty. Na tomto základe za jediné odvolanie považoval odvolanie podané sťažovateľom osobne 4. júna 2012 Okresnému súdu Bratislava I, ktoré bolo následne doručené okresnému súdu 5. júna 2012, t. j. zjavne po uplynutí odvolacej lehoty.

Námietka sťažovateľa o rozpore medzi číselným označením judikátu a citovanou právnou vetou, nemá podľa ústavného súdu ústavnú relevanciu. Argumentácia, ktorú

uvádza najvyšší súd v napadnutom uznesení a ktorá poukazuje na príslušné právne závery krajského súdu v jeho uznesení, predstavujú dostatočný podklad pre právny záver týchto súdov, že sťažovateľ podal odvolanie oneskorene. Tieto právne závery sú založené na interpretácii príslušných ustanovení Občianskeho súdeného poriadku. Poukázanie na súdnu prax predstavovalo len doplnenie tejto argumentácie, pričom citovaná právna veta v odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu bola primerane aplikovaná v prerokúvanej veci. Nesprávne číselné označenie príslušného judikátu v okolnostiach veci preto nemožno považovať za také pochybenie, ktoré by malo ústavnú relevanciu.

Sťažovateľ namieta aj porušenie základného práva „na súdnu ochranu“ podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 30. októbra 2014, pričom vo svojej sťažnosti neuvádza takú argumentáciu, ktorá by mala vecnú súvislosť s niektorým základným právom, ktoré v sebe inkorporuje čl. 48 ods. 2 ústavy.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. decembra 2015